

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 108.641 van 28 juni 2002
in de zaak A. 122.788/XIV-10.516.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat A. KILOLO MUSAMBA,
 kantoor houdende te 1070 BRUSSEL,
 Denis Verdonckstraat, 73, 3de verdieping

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 6 juni 1962 en van Roemeense nationaliteit, op 22 juni 2002 per fax heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 22 juni 2002, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum;

Gelet op de beschikking van 26 juni 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gelet op artikel 8 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 24 juni 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 26 juni 2002 om 11.30 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. KILOLO MUSAMBA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat wat de tweede voorwaarde betreft, de verzoekende partij een enig middel afleidt uit de schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het EVRM, van artikel 3 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet;

Overwegende dat uit de lezing van het enig middel blijkt dat in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd; dat bijgevolg het onderdeel van het enig middel dat betrekking heeft op de schending van de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM niet ontvankelijk is, omdat de verzoekende partij dat onderdeel van het enig middel niet uitwerkt;

Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd :

“(…)

Artikel 7, eerste lid, 5/ : werd door Oostenrijk ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal en Spanje, Italië, Oostenrijk, Griekenland, IJsland, Noorwegen, Finland, Zweden en Denemarken.

Om de volgende reden :

Gezien betrokkene geseind is door Oostenrijk, dringt zijn/haar verwijdering buiten de grenzen van het Schengengrondgebied in toepassing van de toepassingsmodaliteiten van de akkoorden van Schengen zich op.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden.

Gezien betrokkene verblijft in België zonder gekend adres - een aanduiding van een verplichte verblijfplaats niet kan uitgevoerd worden - is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken.

(...).”;

Overwegende dat de verzoekende partij geseind staat als persoon die geen toegang kan noch mag verkrijgen tot het grondgebied van de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Schengenakkoord van 19 juni 1990; dat dit toegangsverbod op het eerste gezicht bindend is voor alle staten die partij zijn bij voornoemde Uitvoeringsovereenkomst, met inbegrip van België; dat duidelijk en expliciet in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarop dit toegangsverbod gebaseerd is, met name heeft de verzoekende partij de nationale (wets)bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen in Oostenrijk geschonden; dat hieruit voortvloeit dat de gevorderde schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bestreden bevel geen nut kan opleveren voor de verzoekende partij, zelfs als zou de Raad van State de schorsing van de bestreden beslissing bevelen, quod non, zou het bestuur ertoe gehouden zijn om dezelfde beslissing te nemen, gelet op de bepalingen vervat in de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990; dat wat voorafgaat tevens blijkt uit de samenlezing van artikel 7, eerste lid, 5/, met artikel 3, 5/, van de Vreemdelingenwet; dat de met de grenscontrole belaste overheden een vreemdeling kunnen terugdrijven, wat in casu is gebeurd, wanneer hij ter fine van weigering van toegang gesignaleerd staat in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale (wets)bepalingen van Oostenrijk inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen; dat bijgevolg de bestreden beslissing afdoende is gemotiveerd en dat de vermeende schending van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet niet dienstig kan worden aangevoerd omdat zij niet tot de schorsing van het bestreden bevel kan leiden;

Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden van voornoemd artikel 17, §§ 1 en 2; dat deze vaststelling volstaat om het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op achtentwintig juni tweeduizend en twee, door :

de HH.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.